

[Ole Bjørn Kraft.]

foldelse. Det er ligeledes i konsekvens heraf, at vi gennem vor indsats ved behandlingen af vareforsyningsloven, prisloven, loven om udførsel af landbrugsprodukter og andre love af lignende karakter har ydet vor energiske indsats til restriktionernes afvikling. Og det er endelig ud fra dette syn på menneskene, at vi skattepolitisk har stået på det standpunkt, at en indkomstnivellering vil være af det onde, og at det gjaldt om at skabe sådanne tilstande, at det på ethvert trin af indkomstskalaen var umiddelbart indlysende for befolkningen, at det kunne betale sig at øge sin indkomst.

To aktstykker vedrørende den økonomiske politik er blevet omdelt til rigsdagens medlemmer i de sidste dage. Regeringen har udsendt sit nationalbudget, og nationalbanken har fremsendt sin beretning. Helt den samme konklusion kan man ikke sige disse to aktstykker når til. Nationalbudgettet er stort set af den opfattelse, at pengesaningeringen her i landet er tilendebragt, og det gør sig nærmest til talsmand for likviditetsforøgelse, så at den samlede cirkulation af pengemængden ikke falder under det nuværende niveau, efterhånden som Marshallhjælpens provenu indbetales på den dertil oprettede særlige bundne konto. Det hedder herom på side 83:

„Såfremt likviditeten strammes fremover, vil dette vanskeliggøre gennemførelsen af investeringsprogrammet. I så fald må det derfor anses for nødvendigt at søge likviditeten forøget på anden måde. Dette vil f. eks. kunne ske gennem en forøgelse af statens og nationalbankens udlån, ved køb af værdipapirer eller ved ophævelse af kassebindingsreglerne.“

I nationalbankens beretning hedder det derimod på side 21:

„Nationalbanken vil anse det for at være et nødvendigt led i foranstaltningerne til sikringen af opsparingen og begrænsning af forbrugsstigningen, at pengesaningeringen fortsættes tillempt på en sådan måde, at den ikke lægger hindringer i vejen for gennemførelsen af den planlagte fortsatte genopbygning. Som forholdene ligger, vil nationalbanken anse det for den mest praktiske form for regulering af pengemængden fremover, at de gennem Marshallhjælpen opsamlede kronebeløb benyttes til nedskrivning af statens reguleringskonto i nationalbanken. Befolkningens ønske om at komme bort fra krigstidens restriktioner ytrer sig på mange områder, men dette ønske

kan kun opfyldes, når pengeforholdene påny er blevet helt normale.“

Hvorpå beror den forskellige vurdering i de to her nævnte økonomiske aktstykker? For mig at se beror den på, at nationalbudgettet praktisk talt udelukkende tager indetrigske og øjeblikkeligt bestemte hensyn, medens nationalbanken også tager udenrigspolitiske og langsigtede forhold i betragtning. Nationalbudgettet hylder den opfattelse, at man ved finanspolitiske midler kan skabe stabilitet og balance i samfundet, medens nationalbanken og under alle omstændigheder det konservative folkeparti tillige ønsker, at man skal tage hensyn til, at pengeværdien må finde et leje, som er i naturlig overensstemmelse med de foreliggende økonomiske muligheder. Henholder man sig nu til regeringens programerklæring om dens agt at fastholde den nuværende kronkurs, da er mit parti helt og holdent enig med regeringen i dette kapitel. Men har man en sådan anskuelse, må man også passe på, at prisstigningen ikke bliver stærkere end i andre lande. Vor interesse i udenrigshandelen er så vital, at det er en livssag for os, at vi kan bevare vor konkurrenceevne, og konkurrence, højtærede finansminister, er ikke blot et spørgsmål om kvalitet, men også om pris. Man kan naturligvis sige, at ordet „nationalbudget“ i sig selv betegner noget afgrænset og indenlandsk, men det er nu engang sådan, at når Marshallhjælpen opføres i 1952, skal vi være i stand til at klare os alene ved vor konkurrence med udlandet. Det er ganske vist rigtigt, at vi, selv om det nuværende system med tosidige handelsoverenskomster opretholdes, kan opnå høje eksportpriser, imod til gengæld, således som vi i sin tid så det med fiskeeksporten til Italien, at betale høje priser for importen. Heroverfor står imidlertid den omstændighed, at Europa i øjeblikket påtager sig før eller senere at fremskaffe dollars til forrentning og afbetaling af Marshallplanens låneprovener, og dernæst at vi, hvad der er nok så væsentligt, ved at gå ind i Marshallhjælpens fællesøkonomiske samarbejde ligefrem har påtaget os at stræbe efter friere handelsforhold udadtil.

Vi har med andre ord allerede nu vanskeligheder for vor eksport på adskillige områder, og vi kan hurtigt komme i en kritisk situation, som kan slå de drømme, vi for tiden nærer, overende. Danmark kan derfor ikke, således som nationalbudgettet gør det, betragtes som en i sig selv hvilende økonomisk enhed. Den økonomiske politik må ses i nøje sammenhæng med udviklingen